

ИМА ЛИ У ШКОЛИ РУЖНИХ ДЈЕВОЈАКА?

АНА КОТУР

Неко је окарактерисао дјевојке као лијепе, љепше и најљепше. Сматрам да је то прилично успјешна подјела.

Друг из разреда ми је рекао да му се не свиђа једна дјевојка, за коју и женска сујета признаје да је веома лијепа. Има ли то каквог смисла? Неко, опет припадник мушког рода, коментарише како то и није тако чудно, с обзиром на чињеницу да гимназијалке баш и нису „нешто“. Хоће ли он то рећи да смо ми ружне?

То што се мом другу та дјевојка није свидјела, не значи да се другима неће свидјети. У чему је онда проблем с таквима? Проблем је што се они углавном „лијепе“ за идеал, тј. мјере 90–60–90. Рече једном једна паметна женска главица да се

савршенству (привидном, наравно) брзо почну тражити мане. Е сад, како је човјек визуелни тип, треба му неко вријеме да продре у позадину ствари. Хех, неки то и не успију...

Познато је да мушкарац баш и не размишља мозгом. Могу они нама тражити мане, али нас управо та несавршенства чине јединственим и привлачним. У крајњем случају, нико не жели бити копија, већ уникат.

Па, само изволите, направите списак свих наших мана... Али не заборавите, колико год да нас гимназијалци не воле, на свијету ће постојати неколико пута више њих који ће нас вољети, јер нема гимназијалке која није лијепа и, нарочито, паметна! Дакле, само је проблем у укусу и мјерилима ових наших мушкараца или, боље рећи, дјечака ако посматрамо њихову зрелост.

ОТАЦ НА СЛУЖБЕНОМ ПУТУ

НИКОЛА ПАРИПОВИЋ

Емир Кустурица је за филм *Отац на службеном путу* добио Златну палму у Кану 1985, дакле, пре двадесет година. Шта ме је данас нагнало да пишем о овом класичном делу српске кинематографије? Разговарајући са пријатељима схватио сам да многи нису

ни чули за овај „љубавно-историјски“ филм, како га је назвао сам редитељ, а ретки су га сагледали.

Радња филма смештена је у Босну средином двадесетог века. Видимо свакодневицу једне радничке породице, која бива радикално промењена када главу породице Мешу (Микија Манојловића) одведу „чике у мантилима“, а то деци буде представљено као одлазак на службени пут. Даље се ређају превирања и сукоби унутар породице.

Читав филм је проткан типичном врстом хумора који је распоређен тако да нема сувопарних сцена, али ни бомбастичних које прелазе у шунд. Целокупна радња је пропраћена музиком: шпанском баладом којом почиње филм, валцером који прати готово све сцене и старом руском песмом *Легенда о земљи сибирској*.

Заиста вреди провести два часа уз филм којим су поред Микија Манојловића продефиловали и Мирјана Карановић, Мира Фурлан, Мустафа Надаревић, Павле Вујисић, Морено де Бертоли, Зоран Радмиловић итд.

